

«...Γλυκέ μου εσύ δεν χάθηκες...»

Γράφει ο Δημήτρης Φεργάδης

**«Την άνοιξη αν δεν την βρεις, τη φτιάχνεις.
Και ή πας να παίζεις τρικυμία ή πνίγεσαι»**

ΟΔ. ΕΛΥΤΗΣ - «Εκ του πλησίον»

Παρακαλώ μην μου καταλογίσετε πεσιμισμό ή άλλα ηχηρά παρόμοια. Γνωρίζετε τις προθέσεις μου. Κι εγώ τις δικές σας. Από «κτίσεως κόσμου» η μάνα «γέννησης φυτών και λουλουδιών», Ανάσταση – Επανάσταση, ήταν η Άνοιξη. Ο Απριλομάης. Η Πρωτομαγιά. Μάνα ζωής και ομορφιάς. Μάνα αγώνων, θυσιών και μύριων «θανάτων», ό,που γης και χρόνου. Για να ξεπηδήσει, μέσα από την καταπίεση της γης και της «χειμερίας νάρκης», ο χρυσός καρπός της αληθινής ζωής και ομορφιάς, του ταπεινού,

του φτωχού, του αδύνατου και του καταφρονεμένου.

Όμως, δεσ. Ο κόσμος εξακολουθεί «να πνίγεται από σωλήνες αερίων». Δεν σε βλέπει. Και τα νηπενθή* που κρατάς στο χέρι σου, σαν άνθη σε μαγιάτικο στεφάνι, κάνοντας βόλτα στην πλατεία, λίγο τον βοηθάνε. Πολλοί ψάχνουνε τον δρόμο σ' ένα θολό τοπίο. Βοήθα τους. Με την καθαρότητα της καρδιάς αδερφού και όχι με τα μετρήματα καντηλανάφτη. Γιατί η Ιερά Οδός μπορεί να είναι κοντά. Όμως, ο δρόμος για την Ελευσίνα είναι κακοτράχαλος. Γεμάτος από Λαιστρυγόνες και από Κύκλωπες. Κι οι ραβδοφόροι δεν αρκούν και οι βάκχοι αδυνατούνε (πειραγμένοι Ορφικοί στίχοι από τον «Ρήσο» του Ευριπίδη).

Όμως:

«...Γλυκέ μου εσύ δεν χάθηκες...»

*Σημείωση: Ομηρική λέξη που σημαίνει «διώξιμο της λύπης» / σαρκοφάγο φυτό